

[Samuelson.]

af meget, meget stor betydning; det er noget, som vil kunne lette overgangen ganske betydeligt.

Jeg vil også gerne spørge undervisningsministeren: hvis vi får gennemført denne udvidelse af undervisningspligten nu, vil ministeren så eventuelt være rede til at åbne mulighed for vidtgående dispensation? Og skal denne dispensationsmulighed ikke forvaltes af skolenævnene? Jeg tror, det ville være meget vigtigt, om man gav skolenævnene dette stykke arbejde. Skolenævnene kender de lokale forhold. Vi har netop i disse dage en debat om skolenævnene, som nogle påstår ikke har så forfærdelig meget at bestille. Det kan jeg ikke være enig i, og her mener jeg der er en oplagt opgave for de lokale skolenævn.

I forbindelse med forslaget om udvidelse af undervisningspligten har man i lovforslaget indføjet en række andre forslag, som mit parti ser med stor velvilje på. Jeg skal nævne smidiggørelse af optagelsesbetingelserne til 1. klasse. Vi kan blive helt enige om, at det tidligere har været alt for stift. Vi kan også tilslutte os den øgede rådgivning, som er så nødvendig, og de andre socialpædagogiske foranstaltninger. Der er allerede en del steder i landet forsøg med sammenholdte klasser i 8. og 9. klasse, og vi finder det helt logisk, at man efter lovforslaget også skal have mulighed for at sammenholde dem i 10. klasse.

Men vi mener, at folkeskolelovens § 21 er for stiv, idet man stadig må fastholde realniveau i alle fag, hvis man søger gymnasiet. Jeg vil gerne spørge undervisningsministeren, om han vil være villig til at smidiggøre dette, så meget mere som man må forvente, at endnu flere skoler og endnu flere kommuner vil køre forsøgsordninger efter sommerferien. Skal vi have tilvalgsskole, skal den være gennemført, og så må der være en smidiggørelse, så elever i 9. klasse ikke når op på mellem 32 og 34 timer om ugen.

Det, som kan gøre én betænkelig ved udvidelse af undervisningspligten efter sommerferien, er den meget korte tid til at gennemføre loven og dermed den ikke ret store mulighed for at sætte socialpædagogiske foranstaltninger, som f. eks. heldagsskoler i gang. Er der noget, kommunalbestyrelser

ikke ser med blide øjne på, er det ansøgninger om efterbevillinger i en tid, hvor de fleste kommuner kører med meget stramme budgetter — ikke fordi man skal male fanden på væggen efter Kommunernes Landsforenings oplæg til debat, men det er simpelt hen ud over det økonomiske også et spørgsmål om at skaffe de kvalificerede kræfter. Vi ved, at lærerproduktionen i år er meget lille, og at også de andre pædagoger og psykologer er en mangelvare.

Nu kan man så hævde, at hvis man altid ventede, til alt var forberedt, ville man aldrig få nogen reformer. Det er rigtigt, men lad mig her understrege, at vi nu har en enestående chance for at føre en virkelig omfattende skolereform igennem, hvis vi ikke presser for hårdt på, en reform, som både forældre og lærere ser frem til, og som eleverne antagelig og forhåbentlig vil blive glade for. Derfor må vor endelige stilling til lovforslaget være afhængig af udvalgsarbejdet og den diskussion, der kommer dér, samt af ministerens oplysninger om, hvor langt man er nået med den egentlige strukturreform.

Maigaard: Ministerens forslag består, så vidt jeg kan se, af 6 elementer, og dem vil jeg godt kommentere.

Vi kan tilslutte os den foreslåede udvidelse af undervisningspligten. Vi støtter forslaget om, at valget mellem 1. real og 8. klasse bliver forældrenes valg. Vi er enige i tankerne om smidigere regler for skolestart, og vi vil gerne være med til den i øvrigt alt for beskedne udvidelse af samlæsningsordningen. Vi efterlyser imidlertid argumenter for, at 9 års skolepligt ikke kan gennemføres på 10 år, som ministeren har foreslået, og vi er mere end skeptiske over for udvidelsen af støtteforanstaltninger til børn, der, som det hedder, er adfærdsvanskelige og har psykiske afvigelser.

Om det sidste vil jeg godt sige et par ting. Det er uden for al tvivl, at der er et vist behov for støtte til børn, som er det, man i dag kalder samspilsramte. Det er også uden for diskussion, at mange kommuner er bagefter med indsats på dette område. Men alligevel kan vi f. eks. i forstadskommuner se, at så mange børn skal til skolepsykolog, eller hvad det nu bliver, at vi efterhånden må stille spørgsmålet, om dette „tilsyneladende